

Joseph von Eichendorff

Az elkésett vándor

De vajon hol leszek jövő tavasszal?
Kérdeztem rég – kalaplengetve föl-le,
Vidám dalunkat küldtük le a völgybe,
S minden fától új koszorúkat kaptam.

Csak azt tudtam, fénylő tavasz marasztal,
Folyó ragyog, tengerbe hömpölyögve,
Madárdalban búvölt csodáknak földje,
S oly sokára jött a reggelre nappal.

De itt az est, s akik szívembe' laktak,
Mellőlem, útba-fáradtan, mind elmaradtak;
Koszorúm együtt hervad a harasztal,

S hazahívón estharang kondul, mélyen,
És magányomban megrettenve kérdem:
De hol leszek vajon jövő tavasszal?

(Tatár Sándor fordítása)